

EL NEN DESAPAREGUT

Hi havia una vegada una família de NY que es van mudar a Califòrnia perquè el seu pare va morir en un accident de cotxe.

La casa es va construir al 1975. Aquella casa era terrorífica, la paret estava mugrosa i plena de teranyines i pols .Els mobles estaven tapats amb unes mantes grises .Ja era l'hora del dinar i la mare va demanar unes pizzes; quan les vam acabar ja era l'hora de dormir. Jo em vaig aixecar del llit i vaig anar al lavabo, i quan estava dins no parava d'escoltar una veu.

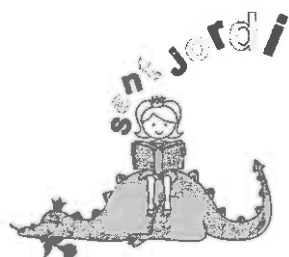
Vaig anar al llit de la meva mare i li vaig explicar, però la meva mare em va prendre per boig i quan tornava al meu llit vaig escoltar una veu que deia el meu nom. La vaig seguir, venia del sòtan i vaig entrar bruscament.La porta es va tancar i corrents vaig intentar obrir-la però no vaig poder.

Vaig cridar a la meva mare que va escoltar-me, va baixar desesperada i va intentar obrir-la però no va poder i de sobte una veu li va dir:

- m'emportaré el teu fill!- li va dir la veu.

Deu segons després va poder obrir, però el nen ja no hi era i 30 anys després, mai no s'ha sabut res d'ell.

fi

H I H
M O N I 2 TRES

QUE

SURTEN
L VELS
LLIBRES

ADIVINANZAS MONSTRUOSAS

-DE PASILLO EN PASILLO VOY, ATRAVESANDO PAREDES, ÚNICAMENTE VISTO, SÁBANAS O MANTELES.

(FANTASMA)

-UNA HORTALIZA NARANJA Y TENEBROSA, QUE EN HALLOWEEN SE VISTE Y SE MAQUILLA Y QUEDA BIEN TENEBROSA.

(CALABAZA)

-DUERMO AL REVÉS, CON MI ALIENTO ME ORIENTO, VUELO A RAUDALES Y EN MI NOMBRE TENGO TODAS LAS VOCALES.

(MURCIÉLAGO)

-UN ESQUELETO ES, AUNQUE TU NO LO VES, UNA VENDA ME RODEA DEL DERECHO AL REVÉS

(MÓMIA)

-EN LA NOCHE ME VES VOLAR Y DE ALGÚN SITIO ME INTENTO COLGAR, EN MI BOCA TENGO COLMILLOS PARA MORDER A LOS MÁS PILLOS, UNA CAPA QUE ME LLEGA A LOS PIES PARTE DE MI ATUENDO ES, MI PRIMO ES UN RATÓN Y PARA HALLOWEEN ASUSTO UN MONTÓN.

(DRÁCULA)

-POR EL DÍA TAN NORMAL SOY, PERO POR LAS NOCHES LLENO DE PELO ESTOY, FUERTES GARRAS Y DIENTES AFILADOS, CORRE SI ME VES A TU LADO.

(HOMBRE LOBO)

EL MONSTRE DEL CASTELL

Aquella nit em vaig despertar en un castell. Sonaven trons, el cel era de color negre i ple de núvols.

Vaig entrar en una habitació molt tenebrosa. En la foscor em vaig adonar que uns ulls vermells m'observaven. I de cop, va sortir un monstre de color verd amb banyes, i una cua molt llarga. Em vaig espantar molt!

Quan intentava allunyar-me perquè tenia molta por, el monstre es va aturar davant meu i va dir " Espera, no et faré res " semblava dir la veritat, així que el vaig creure. Va ser molt agradable amb mi.

Em va explicar que estava en un bosc amb el seus amics i de cop, una fada amb cara de pocs amics, els començar a perseguir. Però es va poder amagar al castell.

Vam decidir anar a buscar a la fada perquè volíem saber per quin motiu els va empaitar. Mentre caminàvem pel bosc, va aparèixer un dels amics del monstre, es deia Brux i era molt simpàtic, i ens volia ajudar a trobar a la fada.

En aquell moment va començar a ploure, el Brux ens va convidar a quedar-nos a casa seva a menjar.

Quan estàvem acabant de sopar algú va picar a la porta amb molta força. Jo vaig aixecar-me per obrir-la, però no hi havia ningú, només una nota en la que deia que algú volia veure'ns demà al bosc.

Al dia següent vam anar al bosc, volíem saber qui va escriure la nota. Un arbust molt gran es va moure i de cop una fada vestida de negre va sortir del darrere. El monstre va dir que aquella fada era la que el va perseguir. Ella va dir amb una veu molt suau " Monstre et necessito, perdó per perseguir-te. No era la meva intenció espantar-te".

La fada ens va explicar que buscava al monstre perquè ell havia agafat el seu collar màgic, i ella volia que li tornés.

El Brux va dir amb vergonya "- Jo sóc el que t'ha agafat el collar. No sabia que era teu. Ho sento molt.", i va treure el collar de la seva bossa. La fada es va alegrar molt i per això ens va donar un diamant màgic a tots, perquè així podríem veure'ns quan volguéssim!

EL MONSTRE ENGABIAT

Hi havia una vegada un monstre que portava molt temps sense menjar perquè un científic l'havia segrestat.

A la casa del costat hi vivia un nen que un dia estava jugant a pilota i se li va colar la pilota al jardí del científic. Quan la va anar a buscar, no la trobava i resulta que havia entrat per la finestra. Va entrar a dins de la casa i es va trobar amb una gàbia amb un monstre a dins que no es movia. El nen li va dir hola i el monstre li va dir que tenia molta gana perquè feia molt de temps que no menjava. Li va portar xocolata i es va tornar mogut pel sucre, ja tenia el seu menjar preferit... la xocolata!!

Va anar a buscar unes amigues; la Mariona, la Margarida i l'Amèlia per intentar treure'l. Van obrir la gàbia i van estar pensant on podien amagar al monstre. El nen va dir que el podien amagar al bosc, llavors van decidir fer-li una cabana amb troncs al bosc, cada dia l'anaven a veure per portar-li menjar i jugar amb ell. El monstre es va convertir en el protector del bosc, perquè quan es perdia la gent dins del bosc el monstre els ajudava a sortir.

Fi

LA LEYENDA DE LA GASOLINERA

En un pueblo muy lejano de Murcia, en una gasolinera abandonada, corría el rumor de que si entrabas desaparecías para siempre.

Manolo quería acabar con esta maldición y decidió reunir a todo el pueblo, para entrar a esta gasolinera.

Tuvo que adentrarse a la temida gasolinera él solo.

Una vez que Manolo pisó la gasolinera, pudo experimentar el temor de la gente que la pisó, sintiendo como el cuerpo le daba vueltas, perdió el conocimiento por unos segundos y al despertar estaba en un pueblo tenebroso, repleto de monstruos.

Manolo se asustó mucho, pero él no se había dado cuenta que se acababa de convertir en un monstruo después de pisar la gasolinera.

En el pueblo había un monstruo que era el Rey y le tenían mucho miedo, tenía un secreto que solo lo sabía una persona del pueblo, Bartolo.

Este se enteró de dicho secreto, un día paseando por los alrededores del palacio del Rey.

Bartolo le contó su secreto a Manolo.

En lo alto de la montaña Majareta había un portal que te teletransportaba de regreso a la gasolinera y deshacía la maldición.

Bartolo y Manolo decidieron reunir a todo el pueblo, para escalar entre todos la montaña Majareta.

Al llegar a la cima tenían que saltar hasta el portal, una vez estaban todos dentro se teletransportaron y pudieron llegar a la gasolinera sanos y salvos, pudiendo romper así la maldición y volviendo a la anterior normalidad.

EL MONSTRE DIVERTIT

Hi havia una vegada un monstre que es deia Peluset. Que hi vivia en una granja amb els seus amics. A la granja hi tenien un estable, que allà és on es van trobar tots el dia que hi havia tempesta. Ningú d'ells tenien lloc on anar, per això es van trobar tots a la granja. Al cap d'un temps això ja ho estaven oblidant. I van ser feliços i contents a la granja.

EL MONSTRE ROSA

La setmana passada estava caminant pel bosc i em vaig trobar un monstre.

Era de color rosa tenia un sol ull i era com una mena de pasta petita però estava contenta.

El vaig trobar menjant herba ,es veu que vivia al bosc.

Me'n vaig anar però em va seguir i vaig jugar amb ell.

Ara és la meva mascota.

FI

LA HISTÒRIA DE ASTÈRIX

Astèrix i el seu germà Pedro es portaven de meravella. Aquella nit els pares van sortir a sopar, Astèrix era una mica poruc, en canvi el seu germà era molt valent. Al cap de mitja hora es va quedar adormit, el seu germà el va portar al seu llit. L'endemà es va despertar i va notar que els pares no estaven llavors va anar a l'habitació del seu germà el va intentar despertar però no estava. Va anar casa per casa a veure si hi havia algú, però no hi havia ningú. Era l'únic. Estava plovent bastant fort. Va trobar una claveguera i va entrar de cop era un búnquer amb espases i altres armes. Es va trobar amb el seu germà amb molts cadàvers. I amb un ganivet ple de sang la mà, Astèrix va començar a córrer perquè Pedro l'estava perseguit. Es va aturar i li va comentar si em fas algú veuràs. I des d'aquell moment no se sap res.

FI

ADÈU HAPS!

Una nit quan uns nens estaven dormint van escoltar un soroll molt estrany. Els nens es deien Marta i Carlos. Quan van escoltar aquell soroll es van aixecar del llit i van veure darrere de la porta i no hi havia res. També van mirar abaix del llit i tampoc hi havia res, per últim van obrir les portes de l'armari i es van trobar una cosa molt suau però els nens estaven molt cansats i es van anar al llit. Es van aixecar al matí van anar abaix per esmorzar, després van anar a l'habitació. Van obrir l'armari una altra vegada, però primer, Carlos va agafar un bat i Marta va obrir les portes de l'armari i van veure molta roba. Van apartar la roba i van veure una cosa rosa, els dos nens van cridar i la cosa rosa es va despertar. Els nens es van callar i la cosa rosa, que s'assemblava a un monstre, va sortir de l'armari i es van asseure tots a terra, els nens van preguntar-li que qui era i ell va respondre:

— Sóc el Mons Haps però per els amics Haps, i vosaltres?

Els nens van dir qui eren i li van preguntar que per què estava a la seva casa i va dir que era perquè s'havia perdut de la seva família. Els nens volien que estigués amb la seva família i volien ajudar-lo. Llavors van anar al seu garatge perquè allà hi ha moltes coses, van contruir un tirador gegant després van posar el monstre al tirador i va anar amb la seva família.

FI

ELS MONSTRES DE BEGUES

Any 4.042

Feia molt de temps hi havia uns milions de monstres no molt llestos que vivien al Marroc i van tenir la idea de fer com els ocells, immigrar cap al Nord, alguns van anar cap a Escandinàvia, alguns cap a Itàlia, alguns altres cap a Europa central...(etc), però va haver-hi uns que es van quedar ben prop, a la península Ibèrica. Aquells monstres eren massa fredolics per estar més al nord, de forma que es van quedar prop del Mediterrani.

Però avui no us contaré la història de tots, si no d'uns monstres únics per vàries coses, primer per l'agressivitat, segon per la manera de veure les coses, i tercer per ser monstres. Aquests monstres tan especials es van quedar a viure en un poble de l'antiga comarca del Baix Llobregat a Catalunya, on avui dia està cobert pel Mediterrani. Aquest poble es deia Begues i estava envoltat de muntanyes de mitjana altura. Els monstres van arribar a Begues de l'única manera possible en aquells temps, escalant. Encara que va haver-hi un monstre que va anar per la ruta fàcil, la riera, era la Varza.

Aquests monstres en quant van arribar a Begues, van tenir la idea que cada un d'ells fundés el seu propi barri, i ho van fer.

L'Eulà va fundar el barri de Santa Eulàlia amb el lila. Gener
En Martí va fundar el barri de El Raval amb el vermell. Febrer
La Campà va fundar el barri de Campamà amb el blau fluix. Març
La Kosta va fundar el barri de la Costeta amb el verd fort. Abril
El Saadurm va fundar el barri de Can Sadurní amb el gris. Maig
La Varza va fundar el barri de la Barceloneta amb el blau fort. Juny
En Bepard va fundar el barri de Begues Park amb el verd fluix. Juliol
La Babla va fundar el barri de la Bassa blanca amb el blanc. Agost
La Recta va fundar el barri de La Rectoria amb el rosa. Setembre
El Mafer va fundar el barri de Mas Ferrer amb el marró. Octubre
El Bosól va fundar el barri de Bon Solei amb el groc. Novembre
El Ezentra va fundar el barri del Centre amb el negre. Desembre

I així van acordar que cada barri del poble es quedaria amb el nom d'un dels monstres, també van fer que cada monstre podia anar a visitar la seva família al Marroc un mes determinat.

FI

El Príncep, el Monstre i la Princesa

Hi havia una vegada un territori molt llunyà on vivia un monstre ferotge.

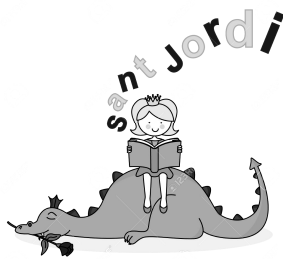
I tot el poble el volia matar i així el monstre es va enterar de que el volien mort, perquè tot el món es pensava que era dolent i que matava a la gent.

Un dia el monstre va aparèixer, volia matar a tot el poble, tenia tota la boca plena de sang i es movia per tot el poblat.

Llavors va aparèixer un príncep, el va caçar i el va matar.

El príncep va ser coronat per tots els pobles, tant els del nord com els del sud. Van somriure i cridaven...hem guanyat!

Llavors des d'aquella nit el príncep no ha pogut dormir perquè la seva casa estava envoltada de dones boges per ell.

EL MONSTRE DEL LLAC

Hi havia un poble que tenia un llac molt gran i la gent deia que hi havia un monstre al llac. La gent tenia por però la gent que vivia al costat del llac no s'ho creia. I es va fer de nit i un senyor va sortir a mirar la lluna i va veure una cosadarrere d'una pedra i era el monstre. El senyor va anar a avisar a tot el poble i quan a aquest senyor li anava a caure un llamp el monstre el va salvar.

Però el monstre es va trencar una ala i el senyor, que va averiguar que el monstre ajudava a la gent, llavors li va curar l'ala i es va fer amic del monstre.

Llavors el senyor va parlar amb tota la gent del poble que el monstre era en realitat bo. La gent no s'ho creia i al final va aparèixer un altre monstre que va atacar tot el poble i llavors el monstre del llac va lluitar contra l'altre monstre i el monstre del llac va salvar al poble i van fer una festa pel monstre del llac.

FIN

EL BOSC

Una vegada hi havia tres nens: la Marta, en Marc, i en Pau.

Eren les vuit del vespre i estaven celebrant Halloween. Estaven molt contents perquè tenien les cistelles plenes de dolços.

- I si anem al bosc? -Va preguntar en Pau.

-No crec que sigui bona idea...- Va dir la Marta.

-Penso el mateix que la Marta! -Va exclamar en Marc.

-Va, no sigueu cagats, no passarà res, ho juro!- Va respondre en Pau.

-Mmmm, bé està bé... Va sospirar la Marta.

Els nens van anar fins al bosc, en Marc i la Marta tenien una mica de por, però van entrar amb el Pau.

-¿Què teniu por? -Va riure en Pau.

-N-no no jo e-estic bé...- Va tremolar en Marc.

Els nens van caminar pel bosc durant uns minuts, fins que la Marta va veure alguna cosa...

-Heu vist allò?! Semblava un MONSTRE!- Va cridar la Marta.

-No inventis coses, serà l' ombra d'un arbre. Va dir en Pau tranquil·lament.

En Marc i la Marta cada vegada tenien més por encara...

El Pau es va separar d'en Marc i la Marta perquè anaven molt lents.

-M-Marta que és a-allò?! -Va dir en Marc amb molta por.

-No em diguis que és un... -Va dir la Marta.

El monstre caminava cada vegada més ràpid, i la Marta i en Marc cada vegada estaven més bloquejats.

-AHHHHHHH!!! Van cridar la Marta i en Pau.

-MARTA?! MARC?! Va cridar en Pau.

El monstre s'apropava a en Pau amb una cara terrorífica...

-AHHHHHHH!!! Va cridar el nen.

Des d' aquell dia no es va saber res més dels tres nens, i el bosc va romandre tancat durant molt de temps...

Salvador de la Terra

Tots portàvem esperant aquell moment des de feia mesos, i amb tot el control necessari el H5R (el nostre satèl·lit) va arribar a Mart. Era la primera senyal enviada des de Mart! Un gran pas per a nosaltres: la NASA de Júpiter. Estàvem molt contents, tots aquells mesos de treball estaven dedicats a aquella mil·lèsima de segon, i ho vam aconseguir!

Ja portàvem uns quants mesos estudiant el planeta des del H5R. Estàvem descobrint un munt de coses d'allò més estranyes, molt bones pel nostre coneixement.

Però de cop i volta, quan pensàvem que ho teníem tot controlat, ens va fallar la senyal. Vam cridar a tots els operaris de la NASA i ens vam posar en estat d'alarma. No podia espatllar-se en aquell moment, estàvem descobrint moltes coses. Tots intentàvem saber què passava a Mart, però era molt difícil saber-ho. Com que teníem les persones més intel·ligents de Júpiter, vam aconseguir rebre una senyal que ens va impressionar a tots: unes imatges d'una espècie de monstre!

Era horrible, espantós. Vam instal·lar l'estat de protecció a l'H5R, per si de cas. No sabíem què fer. Estàvem en una situació molt estranya. El monstre va començar a fer uns sons estranys, però amb cap intenció de fer mal al nostre satèl·lit. Estranyats vam començar a intentar desxifrar aquells sons. No sabíem quin idioma parlava ni si el que deia tenia sentit, però tot i així era un gran descobriment per a nosaltres.

Vam estar investigant durant dies, sense cap resultat, però de cop, un agent de la NASA va dir que creia que havia desxifrat el que el monstre estava dient: "vosaltres anar a salvar planeta blauuu" "humans destrossant planeta" "PERILL". Per què estava dient això? Com ho podia saber? Ens estava mentint?... Teníem moltes preguntes als nostres caps, però sense cap resposta. La pregunta principal era: si allò era cert, què hi podíem fer?

Uns quants mesos després, intentant investigar una mica més sobre el monstre, vam descobrir que tenia poders per fabricar el seu propi menjar, per canviar d'aspecte, per canviar el temps... era respectuós, per això vam pensar que no ens estava mentint. Així que vam voler investigar el planeta blau o més ben dit, la Terra.

Per fer allò havíem de preparar moltes coses. Però nosaltres estàvem decidits a fer-ho.

Un any després de que l'H5R se n'anés a Mart, el Swolt06U, el satèl·lit que vam preparar per anar a la Terra i el monstre, que vam conèixer a Mart van anar a la Terra. Allà vam descobrir que hi havien uns éssers anomenats "humans", i que ells estaven embrutant i destrossant el planeta Terra! (com va dir el monstre) Vam descobrir un nou poder del monstre: el poder de mentalitzar a la gent. Era impressionant, i quan el va fer servir, va ser encara més excepcional, era màgia. Va fer que el planeta Terra es salves d'una destrucció màxima. Per això tots els habitants de Júpiter li diem: ST (Salvador de la Terra).

Gràcies ST la Terra es va salvar! Després d'aquest èxit em descobert moltes coses, i ara el nostre coneixement s'ha desenvolupat.

EL MONSTRE BEGUETÀ

Hi havia una vegada una casa embruixada a Begues , on hi vivia un monstre. Aquell monstre era gran i tothom tenia por d'ell. Un diumenge al matí, uns turistes van voler conèixer la casa.

Mai havien vingut a Begues, per tant, no sabien que hi havia un monstre vivint allà. Van veure que estava tot correcte, així que es van quedar a dormir. A la nit s'escoltaven molts sorolls, de manera que van decidir investigar.

Van estar hores investigant i finalment van trobar el monstre.

Van sortir corrents a tota pastilla i mai més se'ls ha vist passejant per Begues.

Fi

LA NIT DE HALLOWEEN

Hi havia una vegada un noi que vivia a una casa al bosc . Era de nit, i era el dia trenta d'octubre i aquest noi estava molt ansiós perquè al dia següent era Halloween. Al matí el noi va anar a passejar amb la seva mare pel poble, després van anar al bosc en bicicleta i van veure a Netflix una pel·lícula nombrada IT. Al principi no li feia por però després li feia una mica de por, quan va acabar la pel·lícula estaven cagats de por i ja eren les cinc i mitja, i van decorar la casa amb carbasses amb llums dins, caramels en una carbassa al costat de la porta...

Quan van acabar de decorar eren les sis en punt. La mare havia d'anar a treballar i havia de sortir just a les sis perquè havia d'estar a les sis i mitja, llavors es va quedar sol a casa.

Quan van arribar a les set el noi es va atrevir a sortir sol pel bosc, es va proposar arribar a un barranc, en mig camí va escoltar un soroll estrany però va continuar, quan ja havia fet tres quartes parts del camí es va trobar un monstre d' un ull, quatre potes, una antena a dalt del cap, es va quedar flipant i es va desmaiar.

FLY, EL MONSTRE FELIÇ

Hi havia una vegada un monstre que es deia Fly que volava sobre les faroles. Va trobar una casa que se la va quedar per a ell. Després va sortir a comprar fruita per ell.

Pel camí va trobar un nen que es va espantar. Fly va començar a riure se en va sense ferle res al nen, després el monstre passejar per poble va trobar una fruiteria a desdedit entrar comprar fruita caminant per poble va trobar un nou company un elefant que era del zoo del poble sen han fet amics, se van junts al zoo al arribar al zoologic veian molts animal y tambe molte gent. la gent tenia molta pou al veure el monstroo fly se han trovat una cabaña molt chulai a el fly li va agradar molt al monstroo a desdedit viure allá u van ser molt felisos amb tants animals u van fer molts amics.

TINC UN MONSTRE AL MEU ARMARI

Tinc un monstre al meu armari,
no és gran ni petit,
però és molt divertit!

M'acompanya a l' hora de dormir,
i sempre juga amb mi.

Li agrada molt estudiar
i sempre em dona un cop de mà.

Fer "mates" li agrada molt,
però la llengua no és el seu fort.

Quan marxo em troba a faltar,
i quan torno es posa a ballar!

El que més ens agrada fer, tot plegats,
és llegir histories de gegants.

Només una cosa ens falta per fer,
posar-li un nom al monstre aquest.

Jo he proposat uns noms genials,
però ell ha dit un que m'ha deixat impressionat.

I al final hem triat un nom, molt difícil de pronunciar,
no se pas si us agradarà.....

"Asjkdfakjsdfhkjsdfhkls"

Què us ha semblat?

A mi em sembla molt original!

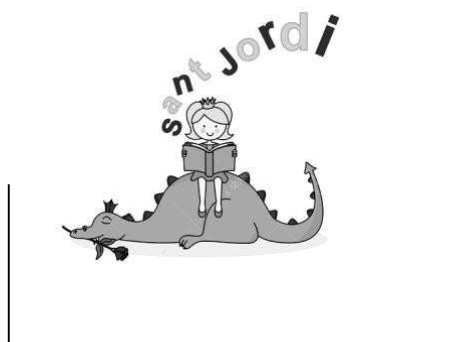
El monstre Paf

Hi havia una vegada un monstre molt gran que tenia molta por de la gent que vivia a dalt de tot de la muntanya. En aquest poble hi vivia poca gent i per això no sortia del seu amagatall fins que es feia fosc i la gent del poble estaven acostumats a portar-li menjar perquè sabien que no els hi fariaries, però hi havia una nena que li portava llibres i li escrivia cartes.

El monstre no sortia fins que era fosc i el que més li agradava era els llibres i les cartes de la nena, que li escrivia que no tingués por perquè la gent del poble sabien que era bo.

La nena li explicava el que feia a l'escola, tot el que aprenia i a què jugava amb els seus companys. El monstre que es deia Paf un dia es va quedar esperant fins que arribés la nena i quan va arribar li va donar les gràcies per portar-li coses cada dia, i li va preguntar com es deia.

La nena que no ho esperava li va contestar que es deia Ona i que tenia 11 anys, el Paf també li va dir el seu nom, "jo em dic Paf". Després, li va dir que li agradaria molt poder anar a l'escola amb ella per aprendre i jugar amb els seus amics. L'Ona li va contestar que li semblava molt bona idea i que demà anés amb ella per presentar-li els seus amics, i li va dir "veuràs que bé ens ho passarem".

LA MARINA I EL MONSTRE

Aquella nit al bosc, una nena que es deia Marina estava perduda i espantada perquè no trobava a la seva família. De cop i volta es va ensopegar amb un tronc i va acabar en una caseta de fusta.

La Marina va entrar i va veure que l'armari es movia, es va apropar i de cop un monstre pelut i petit va sortir d'ell, i la Marina es va espantar tant que va sortir corrents.

Després de tot això la Marina no podia creure el que havia vist. Al dia següent el petit monstre estava sol i avorrit a la caseta de fusta, ell només volia un amic amb qui pogués jugar i passar-ho bé.

Un dia la Marina es va adonar que el monstre era l'únic que la podia ajudar per tornar a casa, però ella tenia por al monstre, no sabia què fer.

La Marina va tornar a casa del monstre, va picar a la porta, i el monstre li va obrir. La Marina molt espantada li va demanar si la podia ajudar a tornar amb la seva família i el monstre li va dir que sí, que li expliqués tot el que havia passat.

Després d'una estona la Marina estava molt més tranquil·la, perquè el monstre l'estava ajudant molt.

La Marina es va adonar que el monstre era bo i amable i que els monstres no són criatures estranyes ni dolentes.

La Marina li va preguntar que quins eren els seus amics, el monstre li va contestar que no tenia amics, que estava sol i s'avorria molt.

La Marina li va dir que ella podia ser la seva amiga si ell volgués, i el monstre molt emocionat li va respondre que sí.

També estaven congeniant molt bé junts i s'ho passaven d'allò més bé.

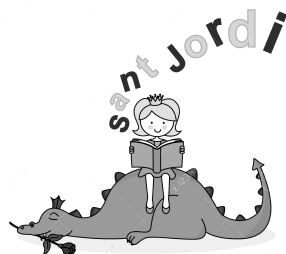
Un dia el monstre li va preguntar que on vivia la seva família i la Marina li va explicar tot. El monstre li va dir que la portaria fins a casa, i la Marina li va donar les gràcies per tot. Al dia següent el monstre la va portar fins a casa seva, tots dos van picar el timbre i tota la seva família va córrer per donar-li una abraçada.

Després d'una estona els hi va presentar el monstre i els hi va explicar totes les aventures que li havien sorgit i també que el monstre l'havia ajudat a tornar a casa.

La Marina només els hi va demanar una cosa més, que va ser que el monstre es quedés amb ells. Els pares s'ho van pensar, però li van dir que sí!!!!!!!

I també li van donar les gràcies al monstre per portar-la a casa seva.

I van viure feliços per sempre més.

SANT JORDI I ELS MONSTRES

Sant Jordi un dia caminava pel bosc, però en un moment donat es va topar amb una espècie de casa. Llavors va decidir esperar per veure qui hi habitava.

Per la tarda va veure com un monstre amb aspecte de granota i porc senglar. Al veure al monstre va marxar corrent però el monstre li va oferir un cafè Sant Jordi

Tot estranyat va accedir, Sant Jordi li va preguntar:

I tu com et dius?

El monstre va respondre:

em dic Pere, però no em recordes? va preguntar el monstre Pere.

Sant Jordi li va contestar al monstre:

Pere no, de què t'hauria de recordar?

El monstre Pere li va dir:

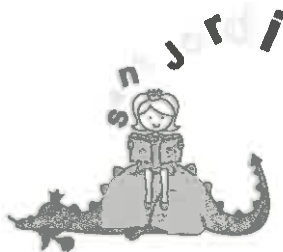
jo sóc el teu pare, però un dia quan tu eres molt petit em va caure una maledicció.

Per què? va preguntar Sant Jordi.

I llavors li va explicar:

quan tu eres petit no teníem per menjar, però jo un dia no vaig poder suportar la gana i llavors vaig decidir anar a agafar una mica de blat, però em van enxampar i des d'aquell dia sóc un monstre.

Sant Jordi li va dir que sempre l'estimaria i van ser feliços per sempre.

EL POEMA DELS MONSTRES

Els monstres alguns són guapos i alguns són introvertits,
i hi ha alguns que giren perquè són divertits.
Uns grans, uns petits, però tots són xulos perquè és el que et dic.
A mi m'agraden els monstres de tot tipus perquè em fan riure
i a la vegada horroritzar-me per això van inventar la saga dels
llibres

d' Agus i els monstres per fer-nos veure la part divertida.
És el que té el Flat,
diuen que és una pastanaga tot i que a mi em sembli que és un
banana.

De vegades dibuixo monstres i m'inspiro en el Flat,
però hi ha molts monstres més per divertir-te i plorar,
d'alegria no de tristesa jo m'inspiro en una princesa que és divertida
i tot el món l'estima,
perquè va ser una revolucionària de les bones com "che guevara" i
Mahatma Gandhi o molts més, flipa!!!

POEMA "LA BÈSTIA"

A una vila s'amagava en una cova
una bèstia que bramava de gana.

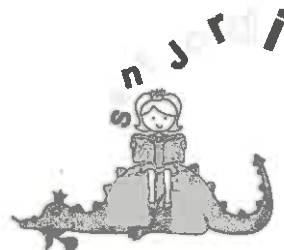
Cada dia es triava a una persona
perquè la bèstia se la mengés
i deixés en pau les altres.

Quan li va tocar al noi més bonic del poble
una noia va aparèixer ràpida i valenta
i al noi va voler salvar
d'una bèstia gran i dolenta.

La bèstia empipada, va atacar a la noia
i van començar una lluita ferotge.
La noia una pedra li llençar
i al monstre va guanyar.

De la sang de la bèstia
en van néixer flors de colors
que els habitants de la vila collien.

La noia se'n va anar lluny,
I tothom va cridar:
-Visca! Ens ha lliurat de la bèstia!
Visca!

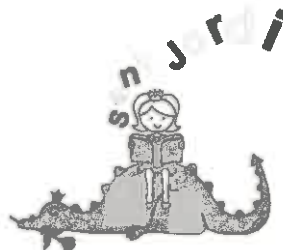

EL SR. FLAT

El Sr. Flat es un monstruo que le encantan los libros y no podría vivir sin ellos porque le encanta leer. El Sr. Flat es el capitán de todos los monstruos que son: el Brex, el Chef Roll, el Hole, la Pintaca, l'Octosol, en Ziro, la Dra.Veter, el drilocks y el Emmo. Sus enemigos son el Doctor Brot malvado profesional y el Nap aprendiz de malvado, son enemigos porque el Dr Brot y el Nap expulsarán al Sr Flat y a los monstruos de su libro. Ahora Agus y el Sr Flat intentan recuperar el libro y detener a el Doctor Brot y a el Nap y así entrar en el libro otra vez.

SR.FLAT

UN MONSTRE QUALSEVOL

Un dia vaig decidir anar al bosc per prendre una mica d'aire fresc i oblidar-me de les meves preocupacions. Tot anava bé fins que em vaig trobar una cua blava sobresortint d'un arbust: era un cadell de monstre! Però encara que tothom li tingués por a tots els monstres, aquest no semblava tant dolent...

- I ara que faig, si el deixo aquí es morirà, però... a casa estic segura de que no em deixarien dur-lo. Jo me l'emporto!

A casa...

-Pare... que passaria si et trobessis un monstre?

-Doncs que trucaria al control de monstres per que se l'enduguessin, són perillosos.

-I si aquest no és tant dolent..? Vaig dir tot ensenyant-li la criatura.

El pare es va posar nerviós i li va donar un atac de pànic.

-Què fas amb aquest bitxo a casa?! Són dolents! Ho diuen a la tele!

-Jo li penso donar una segona oportunitat! I si no, sempre pots trucar al control de monstres. Fem la prova val..?

Sembla un gos vaig pensar mentre li donava de menjar.

Van anar passant els dies i aquell petit monstre de dents enormes es va anar convertint en la nostra mascota.

Tot plegat, ens vam adonar de que les aparences enganyen i que no es pot jutjar sense conèixer.

FI

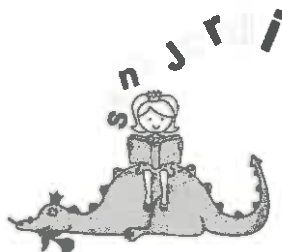
ELS MONSTRES

Monstres i bèsties n'hi ha de tot tipus ...
Alts o petits, grans i també pudents
altres són bons i peluts...
tot i que també n'hi ha de dolents.

Viuen a coves fosques i humides
en muntanyes altes i rocoses,
però també viuen entre nosaltres
i fins i tot en trobem a dins nostre.

Aquells monstres que semblen més dolents
creiem que no tenen cor
ens entren ganes de sortir corrents
tot i que potser només volen amor.

Quin és el teu pitjor monstre ?
Jo ho tinc clar...
La Por.

MONSTRES

Els monstres són espècies imaginàries
que se'ns posen dins el cap quan somies.

Te'n pots imaginar tants
que perds la conta amb els anys.
En el futur i el present sempre estaran
buscant nous caps on descansar.

El meu monstre és negre i gran
perquè així el vaig pensar.
Ara que ja ho sabeu, heu de imaginar
tants com pugeu per somiar.

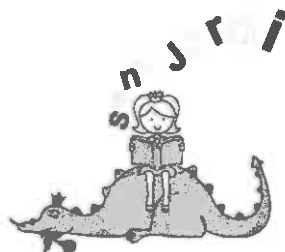
I TU, JUGARIES AMB ELL?

Tinc un amic i ve d'una terra molt llunyana. Té dos braços, un cap i dues cames. Parla en un idioma molt rar, però ens entenem per les mirades, encara que sigui una mica difícil perquè té tres ulls.

Només té tres dits a les mans i als peus i és molt bo jugant a les bitlles. Per a mi és molt normal.

La gent em diu que és un monstre, però jo crec que és un humà i jugo cada dia amb ell.

I tu, jugaries amb ell?

Els monstres més terribles són els que s'amaguen en les nostres ànimes.

Els monstres poden tenir mil cares, però cap més atterradora que aquella que s'amaga darrere de la dolçor i la gràcia.

EL MONSTRE DELS COLORS

Sóc el monstre més amic,
De tots els nens i nenes d'infantil.
Sóc un monstre més famós
que el Mic i en Cinc Segons.

Quan m'enfado em poso vermell.
M'intento calmar, però no tinc remei.

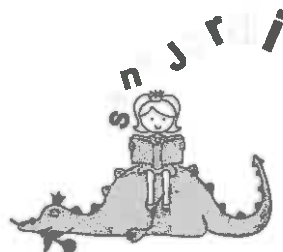
Quan estic amb calma el verd m'acompanya,
estic tranquil com quan estic a la muntanya.

Si estic content em poso groc,
sóc feliç i estic alegre com enlloc.

Quan tinc por em pinto de negre
i quan estic pitjor m'envaeix la foscor.

Quan estic trist el blau m'envolta
com les onades del mar quan m'escolten.

Sóc el monstre de les emocions,
sóc el monstre més famós
i m'estimen en tot el món,
perquè sóc el monstre dels colors.

EL DUENDE I EL OGRO

Había una vez un duende al que le gustaba comer lagartos. Era muy diferente a todos los duendes porque él no comía nada más que lagartos, pero un día los lagartos de su territorio desaparecieron.

Se los había comido todos, pero al otro lado del río había todos los lagartos del país pero el problema era que el duende no podía nadar porque era muy pequeño.

Quien sí que podía nadar era su amigo el ogro y el duende le dijo al ogro “Si tú me llevas allí al otro lado del río para que yo pueda comer lagartos tú puedes ir a la granja justo al lado para comer trigo” que al ogro le gustaba el trigo pero dijo el duende: “No hagas mucho ruido que los pastores están durmiendo y si te ven te mataran”. El ogro dijo vale pero tú tampoco puedes gritar y los dos fueron contentos. El ogro caminando por el río i el duende encima pero cuando estaban comiendo el duende se comió todos los lagartos y el ogro sólo iba por la mitad del trigo al cabo de dos minutos el duende gritó lo más fuerte que podía i los pastores se despertaron y vieron al ogro comiendo su trigo así que salieron con palas i palos para pegar al ogro.

Cuando lo pegaron mucho volvieron a entrar en su casa. Cuando el ogro llegó al duende le dijo “¿Porqué gritas si sabías que estaban durmiendo?”. El duende dijo “Es que cuando como lagartos siempre grito así”. El ogro estaba furioso pero tenía un plan, cuando estaban en el río el ogro empezó a bailar el duende dijo que parase pero el ogro dijo “Es que siempre bailo cuando como trigo” y al final el duende se cayó de su espalda y como no podía nadar casi se muere pero cuando al final salió del río el duende aprendió su lección NO HAGAS LO QUE NO QUIERES QUE TE HAGAN.

FIN

ELS MONSTRES ÚNICS

Any 2347, Begues té 268 habitants. En els últims segles hi ha hagut moltes guerres i ha fet que molta gent vagi a viure a Mart.

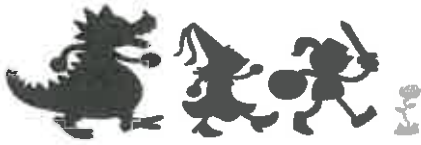
Hi havia dos amics, en Poló i Kya de 20 i 25 anys. Eren mig humans i mig monstres. Tenien 3 caps i 24 peus. Tot i que eren mig monstres la gent del poble els estimava molt.

Un matí, els dos amics van fer una sortida a Can Sadurní i van trobar una cova. Quan van entrar-hi van descobrir un poblat de la prehistòria. On s'escalfaven amb foc i feien cervesa artesana.

Després de passar el dia junts, en Poló i Kya els van convidar a sortir de la Cova per conèixer el món actual. On els cotxes volaven, on els robots cuidaven a la gent i els vells vivien fins els 300 anys.

Quan els habitants de la Cova van veure tot el que hi havia fora, van decidir quedar-se a viure a Begues i el poble va passar a tenir 500 habitants.

El monstre que he creat

El monstre que he creat.

és molt exagerat.

És de color blau i té espines a l'esquena.

A vegades és tan dolent que em dona pena.

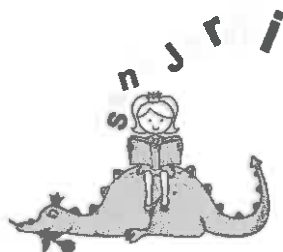
Treu un foc pels ullals que és de color blau,
et fa una cremada de segon grau.

Brilla a la foscor.

Encara que és molt bo a vegades fa molta por.

Encara que creieu que l'he creat
està a la meva imaginació.

Aquest poema que tan us ha agradat
ja s'ha acabat.

El monstre

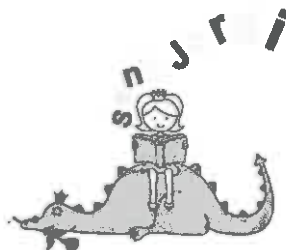
Havia un monstre molt petit que dormia sota el meu llit.

Cada dia esperava, però mai m'espantava.

Una nit el vaig buscar i plorant me'l vaig trobar.

Ens vam fer amics i al llit vam dormir

No sabia que era un monstre i que m'havia d'espantar
i rient li vaig dir que és el meu millor amic.

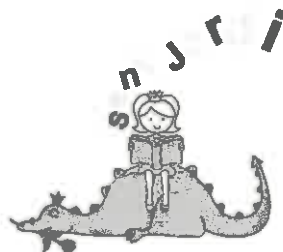
UN MONTRE DINS EL LLIT

Hi havia una vegada un monstre que es dedicava a ficar-se dins dels llits dels més petits de la casa. Es diu Micanet. Ho fa perquè té molt de fred. Ell normalment viu a un lloc on fa molt i molt fred, molt a prop del pol sud, on viuen també els pingüins i els ossos polars.

Micanet és molt petit, per poder colar-se al llit. Amb orelles grans i un nas molt rodó. És de color blanc per poder camuflar-se a la neu i als llençols que tinc al meu llit. És molt eixerit.

Els nens i nenes estan molt contents quan ve de visita. No li tenen pas por, perquè sembla un peluix. Fa companya i així no tenen por a la foscor de la nit.

Així es Micanet, un monstre molt bonic, petit i divertit!!!.

EL MONSTRE VIATGER

Hi havia una vegada un monstre que era viatger. Aquell monstre es deia Marcus.

Tenia les orelles llargues, el cos rodó i els braços i les cames petites.

El monstre s'amagava a les maletes dels passatgers. Però ningú el volia.

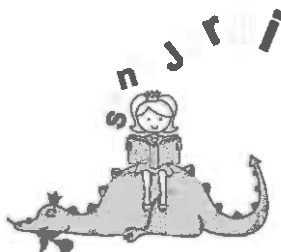
Una vegada anava en un avió i en aquell avió estava el monstre. I sabeu què? El monstre estava a la meva maleta!!!. Vaig obrir la maleta i el monstre em va saludar i em va dir: "Hola" amb una veu molt fina. Em vaig quedar impressionat: "un monstre a la meva maleta", vaig dir. Li vaig dir: "hola". Ell em va respondre: "vols ser el meu amic". I jo, tot sorprès li vaig contestar: "I tant que sí". És que era molt graciós i tenia una cara súper divertida!!!.

Ens vam quedar unes hores jugant fins que l'avió va aterrar. Jo els hi vaig dir als meus pares que m'havia fet amic d'un monstre que estava a la meva maleta i que si podia emportar-lo a casa, però els meus pares em van dir no, que estava una mica vaig i que segur que no hi havia cap monstre a la meva maleta, que havia sigut un somni. Però els hi vaig ensenyar aquella petita i entranyable bestiola als meus pares que quan el van conèixer em van deixar portar-lo a casa.

Li vaig presentar a tots als meus amics i vam viure feliços per sempre.

Ell va ser la meva mascota preferida!!!.

FI

El fantasma de Nova York

Hi havia una vegada un fantasma que vivia a Nova York.

El fantasma es deia Pau i vivia a una mansió encantada que era invisible a la vista de la gent.

De vegades sortia al carrer, però la gent quan el veia s'espantava, corrien i cridaven, perquè pensaven que era dolent i tenien por d'ell.

Per això cada cop el Pau sortia menys al carrer.

Fins que un cop una persona va trobar la seva mansió .Va entrar i va veure al fantasma. El Pau es va sorprendre de veure a un home que havia entrat a casa seva i no li tenia por.

I van començar a parlar a casa seva i al final del dia ja eren molt amics.

L'home li va dir a tothom que el fantasma era bo.

Des de llavors ningú li tenia por. Ja podia sortir a passejar tranquil·lament amb el seu amic pels carrers de Nova York.

EL MONSTRUON FLAUTISTA

El monstruo flautista:
Salió de paseo,
Un día soleado,
Sin capa ni sombrero.

Se encontró a la vuelta
De una oscura esquina
Al Gato con Botas
Sentado en la banquina.

-¿Qué pasa, mi amigo,
Que andas tan triste?
Si hasta tus bigotes
Tienes de despiste.

-Es que estoy hambriento
Y truena mi barriga.
No encuentro ratones
Ni abajo, ni arriba.

-¿Yo se dónde hallarlos!
-Dijo el monstruo contento-
Acompáñame a Hamelin
Y veras que no miento.

Y allí se fueron juntos
Buscando aventuras,
Inventando cuentos
Y haciendo travesuras.

FIN

LA SRA.FLATA

La Sra. Flata vivía en un bosque tenebroso que siempre era de noche y estaba lleno de alcornoques. Su casa era una cueva de corcho.

La Sra. Flata un día se encontró un libro que un niño se dejó en el bosque. El libro iba sobre el Sr. Flat que buscaba pareja. La Sra. Flata quería conocer el Sr. Flat pero el vivía muy lejos.

El libro explicaba que lo podía encontrar siguiendo un hilo rojo que se encontraba en la playa. La Sra. Flata tenía una muy cerca. Se fue a la playa y estuvo buscando el hilo. Al final lo encontró, y se puso muy contenta. Siguió y siguió el hilo hasta que llegó a una casa. Subió las escaleras y llegó a la puerta. Se puso a gritar: ¡Flat! ¡Flat!

Entonces muy despacito le abrió la puerta el Sr. Flat.

Cuándo lo vió se enamoró directamente la Sra. Flata del Sr. Flat y el Sr. Flat de la Sra. Flata. Se miraron a lo ojos y se dieron un abrazo.

Paso el tiempo , se casaron y tuvieron un Flatito muy bonito.

QUÈ FAIG AQUÍ?

Un dia l'Eu es va llevar un matí, a casa seva i va anar a comprar. Tothom se 'l mirava de manera estranya i ell no sabia perquè.

Quan va arribar a casa va veure un quadre d'un monstre i va pensar: què fa això aquí?

Es va mirar al mirall i va veure que era un monstre! va pensar: què faig aquí?

Va tornar a mirar el quadre i es va fixar que hi havia una cova. Va decidir buscar la cova, i buscant i buscant, la va trobar.

fi

Els Monstres

Tothom parla dels Monstres. Hi ha contes de Monstres. Però...qui els ha vist? Qui ha pogut parlar amb ells?

He preguntat a la meva mare, que sap moltes, moltes històries i m'ha dit que els Monstres existeixen si nosaltres volem. I si volem, poden ser tan especials com nosaltres vulguem.

Jo de petit tenia molta por als monstres, però ara com que la meva mare m'ha dit que ella si creu en ells, ja no m'espanten tant.

Me'ls imagino com el meu grup favorit de musica. Surten a internet, en parla tothom, però jo no els he vist mai. I m'encanten!

M'agradaria saber moltes coses d'ells i elles. M'agradaria saber perquè viuen amagats i perquè els agrada que tothom els tingui por i que quan tenim malsons ells sempre hi apareguin.

M'agradaria saber quin és el seu menjar preferit. A mi m'agrada cuinar i potser els podria fer amb la thermomix el seu plat preferit.

M'agradaria saber quina mena de llibres llegeixen. Jo en tinc molts a casa de quan els meus germans eres petits i potser els podríem compartir.

M'agradaria saber on van de vacances. Jo sóc fan dels bungalows i no se si han anat mai a un.

M'agradaria dir-los que és cert que molts nens i nenes els tenen por, però potser ells ens tenen més por a nosaltres i jo els vull dir que no ens tinguin por. Som nens, moguts i escandalosos, però no fem res i tenim sempre moltes ganes de jugar i conèixer noves persones, siguin com siguin.

MONSTRE

Monstre monstruet ets el meu amiguèt,
ets genial i fenomenal,
Cada dia pensant si algun dia tornaràs.

Moments que hem passat mai els podré oblidar
El nostre amor ens té ajuntats i
la distància separats.

Jo trobo a faltar els moments més importants
des de el coet de l'espai a la batalla monumental.
Monstre monstruet ets el meu amiguèt i recorda que mai
t'oblidaré.

EL MEU AMIC MONSTRE

Ja arriba la nit
i em sento molt petit.
A la immensa foscor
tinc moltíssima por.

Veig una ombra que
s'apropa a poc a poc cap
a mi ,és el amable Sr. Flat
que la llarga nit m'ha alegrat.

M'ho he passat genial ballant
i sobretot somiant .
Fins aquí el meu poema
que no conte cap lema.

